

שיעור כללי (2)

בענין קרן תלושה וקרן מחוברת

היום נעסוק בעז"ה בענין סוגיית קרן תלושה וקרן מחוברת המצויה בדף ב: נראה את דברי הגמ' הראשונים והאחרונים וננסה לבאר את הסוגייה כולה על מתכונתה מתוך הבנת דרשות הפסוקים.

סוגיית הגמ'

- יש לראות דברי הגמרא 'ת"ר ג' אבות נאמרו בשור' עד 'נשיכה תולדה דשן היא'.
- וראה קושיית תוס' ר' אליעזר מטוך ועוד ראה בשיטה מקובצת ותירוצי הראשונים שהביא שם.
 - וראה עוד מה שכתב בענין בספר מרומי שדה להנצי"ב.
- וראה עוד בדברי החזון אי"ש מה שכתב בענין קושיית התוס'.
- וראה קושיית הרבנו פרץ ותירוצו ודברי השיטה מקובצת בשם מהר"י כ"ץ וראה מה שכתב בספר הלכה למשה [ניימאן].
 - וראה קושיית החתם סופר ותירוצו ומיושב בזה קושיית הרבנו פרץ ודברי הקיקיון דיונה.
- וראה דברי החזון אי"ש בענין מהו קרן תלושה וראה דברי ה'איילת השחר' ודברי הרב אי"ש בנו של ר' חיים גרינימן.
- וראה גמ' להלן טו. מחלוקת האמוראים אי פלגא ניזקא קנסא או ממונא ושם 'איתמר פלגא ניזקא – רב פפא אמר ממונא' עד 'כי היכי דלינטריה לתוריה' ועוד ראה שם טו: בגמ': 'והלכתא פלגא ניזקא קנסא' עד 'ולא מגבינן בבבל'.
 - וראה שם בתוס' ד"ה 'והשתא דאמרת'.
 - ועיין תוס' אצלנו ב: ד"ה 'אבל במחוברת'. וראה מש"כ בשיטה מקובצת בשם ראשונים אחרים על קושיית התוס'.
 - וראה מה שכתב במרומי שדה לנצי"ב.
- ועיין רמב"ם הלכות נזקי ממון פ"א הלכה ח' וראה מה שכתב בענין הגר"י אברמסקי בחידושים שבסוף התוספתא שלו ללבא קמא.

תוספות ר' אליעזר מטוך (בשיטת הקדמונים) מסכת בבא קמא דף ב עמוד ב

וכן הוא אומר ויעש לו צדקיה בן כנענה קרני ברזל. הכא לא שייך למיפרך הא לאו הכי במאי נוקמי לה, אי רגל כתיב אי שן כתיב. דודאי בקרן איירי אבל לא ידעינן אי במחוברת אי בתלושה. או שמא הוה מוקמינן בדחיפת הגוף.

שיטה מקובצת מסכת בבא קמא דף ב עמוד ב

תוס' הרא"ש

אין נגיחה אלא בקרן שנאמר וכו'. הקשה הר"מ אמאי לא פריך הכא כדפריך לקמן גבי שן ורגל הכי אמאי איצטריך קרא הא בלאו הכי נמי בקרן איירי דאי לאו במאי מוקמינן ליה אי רגל כתיבא אי שן כתיבא. תוספי הרא"ש.

ותירץ ה"ר מאיר ז"ל דקרא דויעש לו צדקיהו איצטריך לאשמועינן דשייך נגיחה בתלוש וכיון דאייתי קרא דשייכא נגיחה בקרן תלושה איצטריך נמי בכור שורו דלא תימא מחוברת כולה מועדת היא. ונראה לי דלא קשה דגבי שן ורגל אינו מפרש מהו שלוח וביעור. אלא מייתי קרא דאשכחן דכתיב שלוח גבי רגל וביעור גבי שן אבל הכא דמפרש דנגיחה היינו נזק שעושים בקרנים לא שייך למיפרך. תוספי הרא"ש ז"ל.

תלמיד הר"פ

ותלמיד רבינו פרץ תירץ כתירוץ הר"מ. ועוד תירצו דנגיחה סלקא דעתך דאמינא דחיפת הגוף קאמר מדפתח הכתוב בנגיפה וסיים בנגיחה. מיהו קשה מכל מקום ידעינן שפיר דמיירי או בקרן או בתולדה דקרן. ע"כ.

גליון תוס'

ובגליון תוספות תירצו דהכא ליכא למיפרך הא לאו הכי וכו' דודאי בקרן איירי אבל לא ידענא אי בתלושה אי במחוברת. ע"כ.

מרומי שדה מסכת בבא קמא דף ב עמוד ב

אין נגיחה אלא בקרן. לא בא ללמדנו שלא נימא שהוא רגל או שן, דזה א"א, חדא דהני מכתב כתיבן בפע"צ. ותו דמשמעות נגיחה ונגיפה ודאי דאינו אלא כמו ונגפו אשה הרה, שאינו באופן דרך הילוך או דרך אכילה, אלא באופן דחיפה במקרה. וא"כ לא בא התנא אלא ללמדנו, שאינו דחיפה בגוף או ברגל כמו נגיפה דאדם שהוא ביד או ברגל, אלא דהוא קרן, ודחיפה בגוף הוא תולדה. ולכאורה תמוה, מאי נ"מ בזה, אי נגיחה היינו קרן ודחיפה בגוף הוי תולדה, או דנימא להיפך, הרי בדין אין נ"מ. והיה אפשר לומר, דאי הייתי מפרש בגוף וה"ה בקרן משום תולדה, הייתי אומר דדוקא בקרן מחוברת ולא בתלושה, דזה דבר שאינו מצוי כלל ופטור. כמוש"כ התוס' בדף ט"ו ב' ד"ה והשתא, דלמ"ד פלגא נזקא ממונא לא מחייב

בס"ד
 כלל על מילי דלאו אורחיה. וה"נ אפילו למ"ד פלגא נזקא קנסא משום דקרן לאו אורחיה, מ"מ קרן תלושה
 הוא משונה יותר. משו"ה מפרשינן נגיחה קרן ואפילו תלושה כמו בהא דצדקיה. אבל זה אינו מתיישב לס"ד
 דהאי ואומר אינו אלא משום דד"ת מד"ק לא ילפינן, א"כ עיקר הלמוד מהא דכתיב בכור שורו ובמחוברת, וא"כ מאי נ"מ
 בעיקר הלמוד :

חזון אי"ש בבא קמא סימן א'

ב' בי' אכל מחוברת אימא כולט מועדת, בקשו בתו' מגיל',
 ואפשר דאי. נגיחה כיוונו בתלושה, לא כיוונו מחוברת
 תולדה בתלושה דזכ לא מחוברת, אלא מחוברת כיוונו ככלל ושלם
 זו כרגל ואפי' שאינה נזקת כרגל וכמו נחש דכיוו ככלל רגל
 וכמש"כ חו' ע"ז א' ד"כ וכו', וכו' פטור כר"י, ואפי'
 דמשו"כ חו', מימ' מוכחנה תורה משו"כ דתלושה ככלל דמחוברת
 היא דין אורחא.

תוספות רבנו פרץ

ת"ש בכור שורו הדר לו הנה כדפירש הקונטרס ואי קשה כיון דכתיב קרא דבכור שורו למה צריך עוד קרא דצדקיה תריץ משום דא"כ כי
 מחייב רחמנא הנ"מ מחוברת אבל תלושה לא מחייב כלל להכי איצטריך לאחויי קרא דצדקיה

שיטה מקובצת מסכת בבא קמא דף ב עמוד ב בשם מהר"י כ"ץ

הלכה למשה (ביימאן)

ב' ע"כ בנמ"א אלא סד כי סליג רחמנא בן תם למועד הג'ם
 בתלושה אבל במחוברת אימ' כולה סעדת תיש
 בכור שורו ודר לו וחק' הספיק' איך לא יליתי כר"י רק קרא
 דבכור שורו ואמיל דסרא בתלושה הרל כמו נגיחה נשכח דהרל
 תולדה דקרן וכי הכי דאי נח ב' ספסס' וסעס' ג' נגף או נשך
 לא הרל סועד הג' כי נח ב' ספסס' במחוברת ופיא בתלושה לא
 הרל סועד אבל השתא דילפי דכי ינח דוקא הינו בן בתלושה
 בן במחוברת אפי' ככהג' שנגח ב' ספסס' ק"י מחוברת וגם תלושה
 הרל סועד ליגח.

וא"ת כיון דלא אתיא נגיחה דקרן אלא מבכור שורו אם כן לשתוק מצדקיה בן כנענה
 ולשמעינן בכור שורו. ותירץ דאי לא הוה יליף אלא מבכור שורו הוה אמינא דוקא
 במחוברת משלם נזק שלם בשלש פעמים דאורחיה הוא אבל בתלושה בשלש פעמים
 הייתי מחייבו כפעם ראשונה דמחוברת קא משמע לן קרא דלא פלגינן בין תלושה
 למחוברת. תוספות מהר"י כהן צדק.

חתם סופר מסכת בבא קמא דף ב עמוד ב

ויעש לו צדקי' בן כנענה. יל"ד מ"ט הקדים להביא מקרא דדברי קבלה קודם
 לד"ת וי"ל לפמ"ש רש"י בחומש דשור כחו בקרניו משא"כ ראם ע"ש וא"כ י"ל
 בראם הא דקרי ל"י נגיחה לקרניו דוקא ומינה בשור אפי' בגופו נמי נקרא
 נגיחה משו"ה מייתי מצדקי' דכתי' באלה תנגח ולא בדבר אחר ש"מ דליכא שום
 נגיחה בעולם כ"א בקרנים ומ"מ כשבא לומר דקרנים מחוברים משלמי' נזק
 שלם מייתי שפיר מקרני ראם דעכ"פ מוכח דשל ראם מחוברים נקראים נגיחה
 וקרא דכי יגח כולל כל בעלי חיים כמבואר ברמב"ם פ"א מנזקי ממון משו"ס
 לקמן נ"ד ב' וכי הכי דלענין ראם הוה מחובר ה"ה לשור ולכל בע"ח :

קיקיון דיונה

ע"ב גמרא מאי ואומר וכי, מקשי' הסלמידיס א"כ היה
 לו להביא הפסוק דבכור שור מקודם כיון דהוא מן
 הסורה וגם עיקר הלימוד מיני' הוא, ונראה מ"מ אינו
 לימוד גמור דהא התם אינו רק משל על גבורת יולאי חללו
 של יוסף ועכ"פ לא היה נגיחה ממש בקרניו' לאפוקי
 מפסוק דלדקי' היה נגיח' ממש בקרן רק דלמא בתלושה
 ע"ז מביא ראיה מפסוק בכור שור שגם במחוברת נקרא
 סתם נגיחה וק"ל :

ת"ת - ג' תוספות ק"י ע"י תוספות / מס' 47

חידושי הרא"ש בהגר"ש גריינימן

שם ה"מ בתלושה אבל במחוברת אימא כולה
 מועדת היא, נראה דלא יתכן לפרש סתם
 כי יגח בקרן תלושה, וזהו מאורע רחוק ואיך
 אפשר לפרש פשטיה דקרא רק ככה"ג, אלא
 כדי שלא נטעה מזה שהתנא הביא רק קרא
 דקרן תלושה, ש"מ דרק בתלושה יש חילוק
 בין תם למועד, לכך הוצרך התנא להביא גם
 קרא דבכור שורו, אבל גם בלאו האי קרא
 הוה פשיטא לן דצדקיה למד לעשות קרן
 תלושה מהא דסתם נגיחה בקרן מחוברת, ולא
 הי' מקום להסתפק באמת דקרא דקרא מיירי בסתם
 נגיחה דמחוברת, אלא כדי שלא נטעה בכנות
 התנא, דשמא קים ליה משום דרשא דקרא
 מיירי רק בתלושה, ולכן הוצרך להביא קרא
 דבכור שורו, ובתו' כ"כ למ"ד פ"ג קנסא,
 ולמש"כ יש לפרש כן לכו"ע.

קרן תלושה פרש"י שאחזה קרן בפיה, וכ"ה
 משמעות הדברים דומיא דצדקיה שאחזו
 קרנים בידו, אבל קרן תלושה שהרביקהו
 במקום המחוברת אינה ראויה לנגיחה, ולא
 מיירי במאורע משונה כזה.

איילת השחר

רש"י ד"ה אלא. וכגון שאחזה הבהמה
 הקרן בין שיניה ונגחה. בחזו"א
 ס"א א' סק"א רצה לפרש דה"י הקרן על
 ראש הבהמה, דה"י קשה ל"י דאילו לקחה
 בפיה הרי זה כמו שלקחה ברגלה ואין זה
 קרן, אבל בסברת רש"י נראה דאם קשור
 בראשה במקום הקרן כיון דאין כח השור
 אלא בקרניו הטבעיים הו"ל כקשור
 במקום אחר, ועוד דבקשור יש סברא
 לומר דהרי כשליף שעליה דבודאי אם
 תזיק בשליף שעליה בכונה חייבת משום
 תולדה דנגיפה, וה"נ כיון דאם הויקה
 בראש הוי נגיפה כדמבואר ברש"י
 וברשב"א, ה"ה אם קשור על הראש הוי
 ג"כ נגיפה, ולכן פירש"י ואחזה בשיניה
 ואינו קשור להבהמה דלזה שייך לקרוא
 קרן תלושה.

חזון אי"ש בבא קמא סימן א'

ותלושה שכיו' א"כ כיו' נראה שא"כ קשור תלוש במקום קרניה,
 אבל קשור כרגל כיו' תולדה כמו דנשיטה תולדה דקרן
 מחוברת, ורש"י פ"י שלקחה קרן בפיה ולי"ע, ולפי' תמונת קרן
 שכיו' חזוין טפי לנחיק כו"ל א"כ, ולי"ע.

שיטה מקובצת מסכת בבא קמא דף ב עמוד ב

והקדוש רבי יעקב דבריה תירץ דהא דבעי תלמודא מאי ואומר לא בעי למאן דאמר סתם שוורים בחזקת שימור קיימי דלדידיה פשיטא דאיצטרך דאי לא כתב מחוברת הוה פטרינן ליה לגמרי דמהיכא תיתי לחייבה כלל אי מתלושה קנס ניהו וקנסא מקנסא לא ילפינן אלא האי דבעי מאי ואומר למאן דאמר לאו בחזקת שימור קיימי והיינו דקאמר הוה אמינא כולה מועדת היא ותיתי מבור ומחד מינייהו. תוספות הר' ישעיה. ריב"א: וריב"א אומר מחוברת כולה מועדת היא מדכתיב כי יגוף דאף על גב דכי שור נגח לא משמע רק בתלוש דומיא דצדקיה מכל מקום כי יגוף דרישיה דקרא משמע בין בתלושה בין במחוברת דגבי צדקיה כתוב לשון נגיחה אבל נגיפה משמע בדבר המחובר בגופו והוה אמינא דוקא בתלושה דשייך בה לשון נגיחה הוא דמחלק הכתוב בין תם למועד אבל במחוברת לא אלא הכל הוא בכלל נזק שלם קא משמע לן בכור שורו דנגיחה נמי משמע מחוברת אף על גב דלקמן אמרינן זו היא נגיחה וכו'. אלמא מה שסיים בנגיחה פירושו זו היא נגיפה היינו לפי המסקנא דנגיחה נמי משמע מחוברת אבל השתא דבעי למימר דנגיחה דוקא תלושה משמע הוה אמינא דמה שפתח בנגיפה וסיים בנגיחה היינו דוקא בתלושה פליג בין תמה למועדת אבל במחוברת אימא כולה וכו' קא משמע לן.

תלמיד הר"פ: וקשה להר"ף וכי היכי סלקא דעתין לומר דהכל היה בכלל נזק שלם במחוברת משום דכי יגוף משמע בין תלושה בין מחוברת ומשום הכי הוה אמינא דמחוברת כולה מועדת היא מתחילתה והלא כי יגוף דמשמע נמי במחוברת התם כתיב תמות וגבי שור נגח כתיב מועדת דבשלמא אי הוה כתיב איפכא נגיחה גבי תמות ונגיפה גבי מועדת שייך למימר כדפרשינן דאז דמיא להווא דלקמן דאמרינן הכל היו בכלל נזק שלם כשפרט לך הכתוב רעהו גבי תם אבל השתא דכתיב נגיפה גבי תמות ונגיחה גבי מועדת לא שייך למימר הכי. ושמא יש לומר דמדשני קרא בדיבוריה הייתי זקוק לדחוק ולומר דכי יגוף משמע בין תלושה בין מחוברת וכתיב כי שור נגח בתר הכי לומר דלא חלק הכתוב בין תמות למועדת רק בנגיחה דהיינו דוקא בתלושה דומיא דצדקיה דכיון דלא מצינו בקרא נגיחה גבי מחוברת שבקיה לקרא דאיהו דחיק ומוקי אנפשיה כדפרישית אבל לבתר הכי דאייתי ראייה דנגיחה משמע מחוברת מעתה נאמר דזו היא נגיפה זו היא נגיחה ולא הוי השתא שני קרא בדיבוריה כלל כיון שמשמעות שניהם שוין דתרווייהו משמע בין בתלושה בין במחוברת.

מרומי שדה מסכת בבא קמא דף ב עמוד ב

תוס'. ד"ה אבל במחוברת כו', וכדמפרש ר"ת לקמן כו'. מבואר שיטת ר"ת דלמ"ד פלגא נזקא ממונא, היינו נמי אורחא אלא שכוונתו להזיק, ומשו"ה מסתבר לחייב במכש"כ מרגל. והיינו מה שכתבו התוס' דף ט"ו ע"ב ד"ה והשתא, דלמ"ד פ"נ ממונא אינו חייב על מיד דלאו אורחיה כלל. אבל שיטת רש"י אינו כן, אלא לכו"ע קרן לאו אורחיה הוא. אלא דלמ"ד פ"נ ממונא לאו בחזקת שימור ניהו למיעבד מילתא דלאו אורחא. וזוהו דעת הר"ף שכתב בעיקר הנ"מ שבין קרן לרגל, היינו דרגל אורחיהו הוי. פי' דלא תלוי העיקר ביש הנאה להזיקה, אלא העיקר תלוי באורחיהו בהכי. ופי' הסוגיא יבואר שם בע"ה: והנה התוס' הנ"ל תמוה לכאורה מסוגיין, דאפילו בקרן תלושה חייב, אף על גב דלמ"ד פ"נ ממונא ג"כ אתיא הברייתא. ועי' במהרש"ל בח"ש ליישב על שיטת התוס' דלהלן מהא דאכלה כסות. ובאמת קושית מהרש"ל אפשר ליישב, דאפשר ס"ל לר"פ דגם זה מיקרי אורחיה דלא בחזקת שימור. אבל מסוגיין ודאי קשה. ונראה דהאי מ"ד ס"ל דוקא מחוברת, אבל תלושה באמת אינו בכלל קרן, ודוקא באדם שייך שם נגיחה בקרנים תלושות ולא בבהמה. ומפרש כאן ואומר משום דד"ת מד"ק לא ילפינן, ולא חש לקושית הגמרא. והוה לשיטת ר"ת דס"ל דלמ"ד פ"נ ממונא הוי אורחא, ואין נ"מ בין קרן לרגל אלא דזה כוונתו להזיק וזה אין כוונתו להזיק. ועי' מש"כ בדי כ"א בסוגיא דמחזרת בישוב שיטת התוס', דלא כמוש"כ כאן. אבל דעת רש"י ושאר ראוניא אינו כן:

רמב"ם הלכות נזקי ממון פרק א

ואם נגחה או נגפה או רבצה או בעטה או נשכה, אם תמה היא משלם חצי נזק ואם מועדת משלם נזק שלם

חידושים בסוף תוספתא חזון יחזקאל להגר"י אברמסקי

א.
(דף ב' ע"ב)

אלא מהו דתימא כי פליג רחמנא בין תם למועד הני מילי בתלושה (כגון שאחזה הבהמה הקרן בין שיניה ונגחה, רש"י שם) אבל במחוברת (דאורחיה הוא) כולה מועדת (אפילו בתחילה) ? ת"ש בכור שורו הדר לו וקרני ראם קרניו (א,אלמא מחוברת נמי קרי נגיחה, ובסתם נגיחה פליג רחמנא בין קרן תמה לקרן מועדת, רש"י שם).
בשיטה מקובצת כתוב בשם תלמיד רבנו טרץ, דלמסקנא, משמעות שניהם שוים דתרווייהו משמע בין בתלושה בין במחוברת. ובין בתלושה ובין במחוברת תם משלם חצי נזק ומועד משלם נזק שלם.

אמנם זה לשון הרמב"ם בהלכות נזקי ממון (פ"א ה"ח), ואם נגחה או נגפה או רבצה או בעטה או נשכה אם תמה היא משלם חצי נזק ואם מועדת משלם נזק שלם. ואין דבריו זכר דאם נגחה או נגפה בקרן תלושה נמי ישנה בדין תמות ומועדת, אדרבה מלשוננו משמע כלשון רש"י, שסתם נגיחה פליג רחמנא בין קרן תמה לקרן מועדת. גם בשו"ע חו"מ (סימן שפ"ט סעיף ו) מסתימת הלשון משמע שנגיחה שחייב עליה היא במחוברת.
כנראה שיטת הרמב"ם והמחבר דלמסקנא שמחוברת ישנה בכלל נגיחה, אין לחייב על קרן תלושה. שמסתברא שהתורה חייבה לשמור בהמתו שלא תזיק בזה שיש בכחה ובאפשרותה כמו שהיא בעצמה. אבל אין סברה לומר שיהא חייב לשומרה שמא תמצא קרן תלושה ותטול אותה בין שיניה ותיגח בה. ושאני צרורות, שמנתזין מתחת רגליה דרך הילוכה, ומעשה כזה דרכו שיעשה אגב אורחה. וכן הכלב שנטל חררה, ואכל החררה והדליק הגדיש, על החררה משלם נזק שלם, ועל הגדיש משלם חצי נזק (בבא קמא דף כ"א ע"ב) אורחיה הוא של הכלב שיטול את החררה לאכלה, ויחד אתה תנטל גם הגחלת (רש"י דף כ"ב ע"א סוף ד"ה ועל גדיש כוליה פטור) וכיון שאורחה הוא על הבעלים לשומרה מזה. אבל אין להעלות על הדעת שחייב לשמור בהמתו שמא תמצא קרן תלושה ותטול אותה בין שיניה לנגוח בה.

הועתק על ידי אוצר החכמה

תלמוד ירושלמי (וילנא) מסכת בבא קמא פרק א

השור זה הקרן דכתיב [שמות כא לה] וכי יגף שור איש את שור רעהו וגו'. עד כדון בתם במועד מניין. [שם לו] או נודע כי שור נגח הוא וגו'.

מלכים א פרק בב, ב-כח

ויהי בשנה השלישית ויגד יהושפט מלך יהודה אל מלך ישראל: (ג) ויאמר מלך ישראל אל עבדיו הידעתם כי לנו רמת גלעד ואנחנו מחשים מקחת אתה מיד מלך ארם: (ד) ויאמר אל יהושפט התלך אתי למלחמה רמת גלעד ויאמר יהושפט אל מלך ישראל כמוני כמוך כעמי כעמך כסוסי כסוסי: (ה) ויאמר יהושפט אל מלך ישראל דרש נא כיום את דבר ה': (ו) ויקבץ מלך ישראל את הנביאים כארבע מאות איש ויאמר אליהם האלף על רמת גלעד למלחמה אם אהדל ויאמרו: עלה ויתן ה' ביד המלך: (ז) ויאמר יהושפט האין פה נביא לה' עוד ונדרשה מאותו: (ח) ויאמר מלך ישראל אל יהושפט עוד איש אחד לדרש את ה' מאתו ואני שנאתיו כי לא יתנבא עלי טוב כי אם רע מיכיהו בן ימלה ויאמר יהושפט אל יאמר המלך בן: (ט) ויקרא מלך ישראל אל סריס אחד ויאמר מהרה מיכיהו בן ימלה: (י) ומלך ישראל ויהושפט מלך יהודה ישבים איש על כסאו מלבשים בגדים בגרן פתח שער שמרון וכל הנביאים מתנבאים לפניהם: (יא) ויעש לו צדקיהו בן כנענה קרני ויאמר בה אמר ה' באלה תנגח את ארם עד פלתם: (יב) וכל הנביאים נבאים בן לאמר עלה רמת גלעד והצלח ונתן ה' ביד המלך: (יג) והמלאך אשר הלך לקרא מיכיהו דבר אליו לאמר הנה נא דברי הנביאים פה אחד טוב אל המלך יהי נא דברך דברך כדבר אחד מהם ודברת טוב: (יד) ויאמר מיכיהו חיה ה' כי את אשר יאמר ה' אלי אותו אדבר: (טו) ויבוא אל המלך ויאמר המלך אליו מיכיהו הנלף אל רמת גלעד למלחמה אם נהדל ויאמר אליו עלה והצלח ונתן ה' ביד המלך: (טז) ויאמר אליו המלך עד כמה פעמים אני משבעך אשר לא תדבר אלי רק אמת בשם ה': (יז) ויאמר ראיתי את כל ישראל נפצים אל ההרים כצאן אשר אין להם רעה ויאמר ה' לא אדנים לאלה ישובו איש לביתו בשלום: (יח) ויאמר מלך ישראל אל יהושפט הלוא אמרתי אליך לוא יתנבא עלי טוב כי אם רע: (יט) ויאמר לכן שמע דבר ה' ראיתי את ה' ישב על כסאו וכל צבא השמים עמד עליו מימינו ומשמאלו: (כ) ויאמר ה' מי יפתה את אחאב ויעל ויפל ברמת גלעד ויאמר זה בכה וזה אמר בכה: (כא) ויצא הרוח ויעמד לפני ה' ויאמר אני אפתנו ויאמר ה' אליו במה: (כב) ויאמר אצא והייתי רוח שקר בפי כל נביאי ויאמר תפתה וגם תוכל צא ועשה בן: (כג) ועתה הנה נתן ה' רוח שקר בפי כל נביאיך אלה וה' דבר עליך רעה: (כד) ויגש צדקיהו בן כנענה ויכה את מיכיהו על הלחי ויאמר אי זה עבר רוח ה' מאתי לדבר אותך: (כה) ויאמר מיכיהו הנף ראה ביום ההוא אשר תבא חדר בחדר להחבה: (כו) ויאמר מלך ישראל קח את מיכיהו והשיבהו אל אמן שר העיר ואל יואש בן המלך: (כז) ואמרת בה אמר המלך שימו את זה בית הכלא והאכילהו לחם לחץ ומים לחץ עד באי בשלום: (כח) ויאמר מיכיהו אם שוב תשוב בשלום לא דבר ה' בי ויאמר שמעו עמים בלם:

הושע פרק ח, א-ו

אל חכך שפר כנשר על בית ה' יען עברו בריתי ועל תורת פשעו: (ב) לי יזעקו אלהי ידענוהו ישראל: (ג) זנח ישראל טוב אויב ירדפו: (ד) הם המליכו ולא ממני השירו ולא ידעתי כספם וזהבם עשו להם עצבים למען יכרת: (ה) זנח עגלך שמרון חרה אפי בם עד מתי לא יוכלו נקיו: (ו) כי מישראל והוא חרש עשהו ולא אלהים הוא כי שבבים יהיה עגל שמרון:

יחזקאל לד

(כ) לכן בה אמר ה' אלקים אליהם הנני אני ושפטתי בין שיה ברך ובין שיה רח. (כא) יען בצד ובכתף תהדפו ובקרניכם תנגחו כל הנחלות עד אשר הפיצותם אותנה אל החוצה. (כב) והושעתי לצאני ולא תהיינה עוד לבז ושפטתי בין שיה לשה. (כג) והקמתי עליהם רעה אחד ורעה אתהן את עבדי דויד הוא ורעה אתם והוא יהיה להן לרעה.